

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مِنْ أَمَنِ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ
وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُتَّقِينَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
أَحَبُّ الْبِلَادِ إِلَى اللَّهِ مَسَاجِدُهَا...

CAMI: ALLAH'IN EVİ, MÜMİNLERİN ESERİ

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Allah’ın mescitlerini, ancak Allah’a ve ahiret gününe inanan, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve Allah’tan başkasından korkmayan kimseler imar eder. İşte onların doğru yolu bulanlardan olmaları umulur.”**¹

Aziz Müminler!

Camiler, varlığıyla Kabe’nin birer şubesidir. Ezanlarıyla şehadetin ifadesi, minberleriyle ilim, hikmet ve marifetin mekânlarıdır. Kürsüleriyle hak ve hakikatin sesidir. Mihraplarıyla gönlümüzü esir almaya çalışan günahlara, öfke, kin, nefret gibi her türlü kötülüğe karşı bir mücadele yeridir. Bu yönüyle camiler bizim için her daim bilgi ve hikmet, ilim ve ahlak mekânlarıdır. Rabbimizi, Dinimizi, Kitabımızı, Peygamberimizi, kardeşliğimizi ve hayatı öğrendiğimiz mekteplerdir.

Kıymetli Müslümanlar!

Camide bulunmanın ve cami cemaati olmanın bazı kuralları ve adabı vardır. Mümin, gönül dünyasını durulaştırmak için camiye giderken Allah Teâlâ’nın **“Ey Âdemoğulları! Her mescide gidişinizde güzel ve temiz elbiselerinizi giyinin ...”**² ayeti gereğince beden temizliğine dikkat eder, güzelce abdestini alır. Kılık kıyafetinin hem temiz hem de namazın şartlarından olan setr-i avrete uygun olmasına özen gösterir. Camide cemaatle kılınan namazın yirmi yedi kat daha faziletli olduğunu haber veren³ Allah Resûl’ünün müjdesine nail olmak isteyen Müslüman, nahoş kokan yiyecekler yiyip camiye gelmenin sünnete aykırı olduğunu bilir.⁴ Güzel kokular sürünür. Hiçbir kardeşine rahatsızlık vermez, onların huşu içinde namaz kılmalarını engelleyen hal ve davranışlardan kaçınır. Kulluk görevini ifa ederken kul hakkına girmemeye özen gösterir. Sevgili Peygamberimizin cemaate yönelik şu uyarısını asla unutmaz. **“Dikkat edin! Hepiniz**

Rabbinize münâcât ediyorsunuz. Birbirinizi rahatsız etmeyin!...”⁵

Değerli Müminler!

Caminin ve cemaat olmanın adabı olduğu gibi hutbe dinlemenin de bir adabı vardır. Hutbe okunurken huşu içinde hatibi dinlemek dini bir gerekliliktir. Yanındakiyle konuşmak, başka şeylerle ilgilenmek, cep telefonu ile meşgul olmak hutbenin özünden uzaklaşmaya, mesajını kaçırmaya ve sevabından mahrum kalmaya sebep olur. Sevgili Peygamberimiz (s.a.s.), bir müminin hutbe esnasında göstermesi gereken duyarlılığı **“Cuma günü imam hutbe okurken konuşan arkadaşına: ‘Sus!’ desen bile hatalı bir iş yapmış olursun.”**⁶ ifadeleriyle dile getirmektedir.

Hutbemi Peygamber Efendimiz (s.a.s.)’in hutbemizin başında okuduğum hadis-i şerifiyle bitirmek istiyorum: **“Şehirlerin Allah’a en sevimli olan mekânları camilerdir.”**⁷

Kære Menighed!

I det oplæste vers siger Allah (swt):
Kun de, som tror på Allah og Den yderste Dag, foretter bønner, giver almissen og ikke frygter nogen ud over Allah, kan tage sig af Allahs moskeer. Disse er formentlig blandt de retlede.

Kære troende!

Moskeerne anses som velsignede steder, som har en central rolle i vores liv. Her er der både plads til bøn og tilbedelse, men ikke mindst også styrkelse af tro, viden, broderskab og det gode fælleskab. Derfor er det vigtigt, at vi klargør os inden indtrædelse af moskeen og at vi opfører os passende inde i den. Når man kommer i moskeen har den gode muslim, som vil efterleve den elskede profets (saw) sædvane, så vidt muligt rent tøj på, undgået at spise ildelugtende fødevarer og er ren.

Han sørger for at være opmærksom under imamens taler og bøn, sidder ikke med mobilen i hånden og lytter til, hvad der bliver sagt.

Den gode muslim glæder sig over at befinde sig i en moske, da han eller hun ved, at stederne i byerne, som er kærester til Allah, er moskeerne. Sådan siger Rasulullah – må Allahs fred og velsignelser være med ham og os.

Duyuru: Namazdan sonra Vejle Camii için yardım toplanacaktır.

¹ Tevbe, 9/18.

² Araf, 7/31.

³ Müslim, Mesâcid 51.

⁴ Buhârî, İ’tisâm, 24.

⁵ Ebû Dâvûd, Tatawvu’, 25.

⁶ Buhârî, Cum’a, 36.

⁷ Müslim, Mesâcid, 288.